

הגיעו ליער ציידים,
צדו את הארנב, עשו
מפרוותו כובע יפה. בן
של הצייד חבש את
הכובע ומיד התחיל
להתרברב "אני יודע
יותר מהמורה. כל
משימה שיטילו עלי
אדע לפתור בקלות!"
"אתה רברבן" אומרים
לו חברים.
בא הילד לבית הספר,
הוריד את הכובע
ומשתומם מעצמו "מה
פתאום כל כך
התרברבתי?"
בערב הלך עם

כובע של הארנב

וו. אוסייבה

חי פעם ביער ארנב. בעל פרווה יפה,
אוזניים ארוכות. ארנב כמו ארנב. אבל
רברבן גדול, שלא היה עוד אחר כזה
ביער.
משחקים הארנבים ברחבת היער,
קופצים מעל גדם עץ.
"מה זה" צועק הארנב שלנו "אני יכול
לקפוץ מעל עץ אורן!"
משחקים באצטרובלים. מי יזרוק יותר
גבוה. והארנב צועק "זה גבוה? אני
אזרוק עד ענן."
רברבן!

חיפש, אבל כבר לא מצא אותו. הכובע
נשאר שם עד האביב.
באביב באו ילדות לאסוף זרדים
להסקה. הלכו, שוחחו וצחקו ביניהן.
ופתאום אחת מהן ראתה כובע פרווה
מונחת על הארץ. היא הרימה אותה,
שמה על ראשה ומיד הרימה את האף!
"למה שאלך אתכן! אני אסוף יותר

החברים לגלוש בשלג מהגבעה.
הכובע לראשו והוא קורא "אני
מהגבעה אגלוש עד שפת האגם!"
בדרך המזחלת התהפכה, הכובע נפל
מראשו ושכב אחרי ערמת שלג. הילד

זרדים מכולכן ביחד!"
"אז לכי לבדך" אמרו החברות "איזו
רברבנית!" נעלבו והלכו.
"אסתדר בלעדיכן" קראה הילדה
אחריהן "עגלה שלמה של זרדים
אאסוף כאן לבדי."
הורידה את הכובע, הביטה סביב
ונאנחה "מה אעשה עכשיו לבדי ביער?
אני לא זוכרת את הדרך הביתה, ולבד
לא אסחב את הזרדים הביתה!" זרקה
את הכובע ורצה אחרי החברות.
הכובע נשאר ביער. האם היה מונחת
שם הרבה זמן או רק ימים ספורים,
אינני יודע. מי הלך שם, מי מצא אותו?
מי הרים וחבש?
הביטו ילדים סביב, אולי תראו אצל מי
כובע הפלא.